

Full diocesà

21 de maig del 2017

p4 – Trobada Interdiocesana de Vida Creixent, a Solsona

p5 – Trobada Diocesana de Càritas, a Tàrraga

Foto: Aires de Catalunya

La Mare de Déu de Castellet

És la patrona de Sant Vicenç de Castellet, al Bages Sud.

La llegenda explica que, en reconstruir el castell després de les lluites amb els musulmans, els treballadors que retiraven la runa d'una de les torres laterals van veure una gran lluentor en una de les parets laterals. Es van afanyar creient que trobarien un gran tresor. De sobte es presentà una gran tempesta que els obligà a aturar la feina; però, un cop restablerta la calma i en tornar a la feina, van trobar una gran llosa que tapava la boca d'una cisterna de la qual sortia una llum i es desprenia una olor suau. Aleshores descobriren, recolzada a la paret, la imatge de la Mare de Déu. Van avisar de la troballa al senyor de Castellet, que va interpretar que la Mare de

Déu volia ser venerada en aquell lloc. Per això, sobre la cisterna va fer erigir una capella.

El seu santuari, ens diu la història, es va fer al segle XII amb les pedres de l'antic castell de Castellet i probablement sobre les restes d'una antiga ermita pre-romànica. Durant els segles, les poblacions del voltant han invocat la Mare de Déu en seques i còleres, i li han fet romiatges fins al dia d'avui, quan se celebra el seu aplec al voltant del 8 de setembre.

Han estat diverses les imatges venerades sota el títol de Ntra. Sra. de Castellet: la romànica, que es conserva a la masia de les Vives, la que fou destruïda l'any 1936 i l'actual, obra de Camps i Arnau, beneïda en 1950.

El qui m'estima és aquell que té els meus manaments i els compleix

Diümenge VI de Pasqua / Cicle A

Lectura dels Fets dels Apòstols

En aquells dies, Felip baixà a la província de Samaria, i predicava el Messies als de la regió. Unànimement la gent feia cas de Felip, després de sentir-lo i de veure els prodigis que feia: els esperits malignes sortien de molts posseïts, xisclant tant com podien, i molts invàlids o paralítics recobraven la salut. La gent d'aquella província se n'alegrà molt. Quan els apòstols, a Jerusalem, sentiren dir que Samaria havia acceptat la paraula de Déu, els enviaren Pere i Joan. Hi anaren, doncs, i pregaven per ells, perquè rebessin l'Esperit Sant, que encara no havia vingut sobre cap d'entre ells; només havien estat batejats en el nom de Jesús, el Senyor. Pere i Joan els imposaven les mans, i rebien l'Esperit Sant.
(8,5-8.14-17)

Salm responsorial

Aclama Déu, tota la terra.
(Salm 65)

Lectura de la primera carta de sant Pere

Estimats, reverencieu de tot cor el Crist com a Senyor. Estigueu sempre a punt per donar una resposta a tothom qui us demani la raó de l'esperança que teniu; però feu-ho serenament i amb respecte. Guardeu neta la vostra consciència; així els qui critiquen la vostra bona conducta de cristians s'hauran d'avergonyar d'haver-ne malparlat. Si és voler de Déu, val més sofrir per haver obrat bé que per haver obrat malament. També Crist morí una vegada per raó dels pecats. Ell, el just, va morir pels injustos, per conduir-nos a Déu. El seu cos va ser mort, però per l'Esperit va ser retornat a la vida.
(3,15-18)

Lectura de l'evangeli segons sant Joan

En aquell temps, Jesús digué als seus deixebles: «Si m'estimeu, guardareu els meus manaments; jo pregaré el Pare, que us donarà un altre Defensor, l'Esperit de la veritat, perquè es quedi amb vosaltres per sempre. El món no el pot rebre, perquè no és capaç de veure'l ni de conèixer-lo, però vosaltres sí que el coneixeu, perquè habita a casa vostra i està dins de vosaltres. No us deixaré orfes: tornaré a venir.

D'aquí a poc, el món ja no em veurà, però vosaltres sí que em veureu, perquè jo visc, i vosaltres també viureu. Aquell dia sabreu que joestic en el meu Pare, i vosaltres en mi, i jo en vosaltres. El qui m'estima és aquell que té els meus manaments i els compleix; el meu Pare l'estimarà, i jo també l'estimaré i me li faré conèixer clarament.»
(14,15-21)

«Estigueu sempre a punt per a donar una resposta a tothom qui us demani la raó de l'esperança que teniu; però feu-ho serenament i amb respecte. Guardeu neta la vostra consciència»

L'Esperit defensor

Jean Hakolimana, prev.

Des del capítol 13 al 17 de l'Evangeli de Joan trobem el que en la tradició bíblica s'anomena «discurs de comiat». Quan un pare de família o el cap d'una comunitat es veia en edat avançada, reunia els seus per acomiadar-se'n en el mateix ambient d'unitat que els havia de marcar en la seva absència. Els recordava els moments importants viscuts en comú, els donava consells i consignes, els exhortava a la fidelitat i a la constància en la fe rebuda. Acabava amb la benedicció i traspàs de poders per a aquell que havia triat per a assumir el lideratge d'aquesta nova etapa de la família. Aquest discurs de comiat constituïa el seu testament espiritual.

És important adonar-nos d'allò que Jesús posa al centre del seu discurs de comiat, allò que ell volia que els seus deixebles guardessin com un tresor que fonamenta la seva existència i la seva singularitat. Allò que, també per a nosaltres, ha de ser el nostre carnet d'identitat, passaport, himne i bandera, si de debò som de Crist: deixar-nos portar per l'Esperit de Déu i romandre en el Pare. És a dir, aprendre a fer-ho passar tot pel filtre del Pare: tenir una mirada paternal, una actuació paternal, una paciència paternal, una contundència paternal. Al cap i a la fi, deixar-nos portar per l'Esperit del Pare. Abandonar els nostres criteris per posar-nos a la seva escolta i escola. És que l'esperit del Pare s'adquireix amb molta constància, serenament, i de vegades amb sacrifici, tal com ho recorda la segona lectura. La conversió que més necessitem avui els cristians és anar passant d'una adhesió verbal i rutinària a Jesús cap a l'experiència de viure arrelats en el seu «Esperit de la veritat».

La imatge

Pintar un apostolat, dotze persones que escolten atentament Jesús, no ha de ser fàcil: cadascun dels Apòstols s'ha de veure singular. Així s'esdevé igualment en la comunitat cristiana: tots som deixebles, tanmateix cadascun és singular per tot allò que ens fa únics: el temperament personal, les circumstàncies de la vida. I també per la resposta i la generositat de la donació i el servei.

Discurs de comiat als Apòstols (1308). Duccio

Lit. hores: Setmana II

22 dilluns

—Santa Joaquina Vedruna, religiosa, (1783-1854)
—Santa Rita de Càssia, (c.1371-1457)
Fets 16,11-15 / Salm 149 /
Joan 15,26-16,4a

23 dimarts

—Sant Desideri, bisbe, (†608)
—Sant Florenci, màrtir (†548)
Fets 16,22.34 / Salm 137 /
Joan 16,5-11

24 dimecres

—Maria Auxiliadora
Fets 17,15.22-18,1 / Salm 148 /
Joan 16,12-15

25 dijous

—Sant Beda, el Venerable, prevere i doctor de l'Església, (673-735)
—Sant Gregori VII, papa (1020-1085)
—Santa Maria Magdalena de Pazzi, religiosa (1566-1607)
Fets 18,1-8 / Salm 97 / Joan 16,16-20

26 divendres

—Sant Felip Neri, prevere, (1515-1595)
Fets 18,9-18 / Salm 46 /
Joan 16,20-23a

27 dissabte

—Sant Agustí de Canterbury, bisbe (†605)
—Sant Juli, màrtir (†311)
Fets 18,23-28 / Salm 46 /
Joan 16,23b-28

28 L'Ascensió del Senyor / Cicle A

—Sant Lanfranc, bisbe (†1089)
Fets 1,1-11 / Salm 46 / Efesis 1,17-23 / Mateu 28,16-20

XXXI Trobada Interdiocesana de Vida Creixent a Solsona

Josep Castellà / Fotos: Lluís Closa i Ramon Estany

El dia 9 de maig va tenir lloc la Trobada Interdiocesana de Vida Creixent a la ciutat de Solsona. Més de 850 persones, de diferents punts de Catalunya, les Illes i Andorra, participaren en la trobada.

Aquesta fou presidida pel bisbe de Solsona, Mons. Xavier Novell, acompanyat del consiliari interdiocesà de Vida Creixent, Mn. Xavier Morató; el president de la Junta Interdiocesana, Sergi Oliva; el president diocesà de Solsona, Vicenç Quinquilla; el consiliari diocesà de Solsona, Mn. Miquel Venque; i el president nacional de Vida Ascendente, Álvaro Medina del Campo. També hi foren presents l'alcalde de Solsona, David Rodríguez, i el secretari general d'Afers Religiosos de la Generalitat de Catalunya, Enric Vendrell.

Reunits els pelegrins a la Sala Polivalent de Solsona, i després d'esmorzar amb coca i xocolata, hi hagué els parlaments de benvinguda. Destacà la intervenció del bisbe Xavier Novell, en una dissertació històrica territorial sobre el bisbat de Solsona, deixant com a missatge clar que els Grups de Vida Creixent són la base ferma per a apostar de cara a fer unes parròquies evangelitzadores «en uns temps d'estar prop de la gent, de resistència i d'intel·ligència».

La jornada continuà a la catedral de Solsona, amb una explicació històrica de la catedral a càrrec de l'arxiver diocesà, Mn. Enric Bartrina. Seguí la missa solemne, presidida

pel bisbe Xavier Novell, concelebrant amb el vicari general de Solsona, Mn. Josep Maria Vilaseca, el consiliari interdiocesà de Vida Creixent, Mn. Xavier Morató, capellans i consiliaris de Vida Creixent de diverses parròquies i bisbats. En el comiat de la missa s'entonà el cant del Virolai per la gran quantitat de pelegrins de Vida Creixent que omplien a vessar la catedral solsonina.

Continuà la XXXI Trobada de Solsona amb un dinar de germanor, sobretaula, brindis i el comiat amb l'«Hora dels adéus». Tant en el viatge d'anada com el de tornada els pelegrins feren la Pregària del Camí i cantaren l'Himne de Vida Creixent.

Assemblea de Càritas Diocesana de Solsona

Càritas Diocesana / Foto: Carles Segarra

El dia 6 de maig tots els voluntaris, directius, capellans i professionals de les Càritas Parroquials i Diocesana foren convocats a Tàrrega per celebrar l'assemblea anual de Càritas Diocesana, presidida pel bisbe Xavier Novell.

Després de les salutacions corresponents va intervenir-hi el director de Càritas Diocesana, Josep Vidal, la secretària, Roser Rubinat, que va llegir l'acta i va presentar la memòria, i l'administradora, Mercè Segues, que va presentar els comptes.

A 2/4 de 12, Carme Borbonès, presidenta de Càritas Catalunya de l'any 2004 a l'any 2016, va oferir la conferència «Càritas: el nostre compromís amb el germà afeblit».

Cap al migdia, tots els participants en l'assemblea varen poder visitar les noves pintures de la parròquia de Santa Maria de l'Alba de Tàrrega en presència i amb les explicacions del mateix autor, Josep Minguell.

A continuació, van celebrar l'eucaristia, presidida per Mons. Xavier Novell i concelebrada per quatre preveres del bisbat amb la col·laboració de voluntaris de les diferents Càritas que van portar les ofrenes i van llegir les pregàries.

El dinar de germanor, al Gat del Rosal, va posar fi a l'Assemblea Diocesana, que va comptar amb l'assistència de 132 persones d'arreu del bisbat.

Notícies Breus

Les Germanetes de l'Anyell visiten la vall de Lord

Els dies 7-9 de maig un grup de quatre Germanetes de l'Anyell van visitar la vall de Lord per fer una missió pasqual. Van tenir una trobada amb gent del poble, pregàries, van participar en la festa major de Vilamantells, en l'eucaristia a l'església de Sant Serni del Grau, van ser presents a la catequesi parroquial i van fer una visita a la residència d'avis. També van participar en la Trobada Interdiocesana de Vida Creixent a Solsona.

Càritas Berga visita l'escola Santa Eulàlia

El dia 12 de maig, Càritas Parroquial de Berga es va apropar als alumnes de Religió Catòlica de quart de l'escola Santa Eulàlia de Berga, per mitjà de la treballadora social Gemma Bajona, que els va projectar un vídeo i els va explicar què és Càritas tot responent a preguntes i comentaris dels nens i nenes. Els alumnes van poder adquirir alguns coneixements sobre aquesta entitat d'Església.

Les agressions al medi ambient són un perill per a la salut

Fragments del missatge episcopal amb motiu de la Pasqua del Malalt

La resurrecció del Senyor és l'esdeveniment cim de la vida de Crist. Aquesta Vida es fa present també en la celebració de la Pasqua del Malalt. Acollint la crida del papa Francesc en la seva encíclica *Laudato si'*, en aquesta Campanya 2017 volem respondre als desafiaments de la salut més enllà de l'atenció als malalts. Jesucrist va guarir els malalts, però també ens va portar amb la salvació un estil de viure que és guaridor [...]. És una crida a prevenir la malaltia, a cuidar els germans i l'entorn en què vivim per donar salut.

El Papa alerta sobre les conseqüències per a la salut que estan generant les agressions al medi ambient, la falta d'una ètica ecològica i la manca d'atenció als riscos mediambientals. Conseqüències que es converteixen en malalties i sofriment, especialment per als més pobres (cf. LS, 20, 21, 29, 183).

A Espanya tenim en la memòria els casos del petrolier *Prestige*, les mines d'Alnazcòllar, Seseña o els constants incendis. Tots ells, desastres ecològics, amb repercussions sobre la salut de les seves poblacions, i que podrien ser evitats. Però alhora constatem altres riscos als quals, essent habituals, no solem donar tanta importància. Així, estem exposats als efectes perjudicials sobre la salut de: la contaminació atmosfèrica a les nostres grans ciutats; la radiació solar; els contaminants químics; les radiacions ionitzants, electromagnètiques o acústiques; l'exposició al gas radó, o els efectes de

les onades de calor i fred. Tots ells són factors de malalties tals com el càncer, l'asma, les pneumopaties, malalties neuropsiquiàtriques o cardiovasculars, cataractes, sordesa o altres. Més d'1,7 milions de nens moren cada l'any al món per aquestes causes, i a Espanya 80.000 persones emmalalteixen anualment per exposicions en el seu lloc de treball.

El Papa ens recorda que tot està connectat (cf. LS, 91). Pensar en els malalts i els pobres com a centre de les preocupacions del Senyor i de l'Església ens exigeix treballar per un ambient que promogui la seva salut. Una pastoral de la salut amb mirada preventiva que informi dels riscos als quals estem exposats i això ens porti a evitar-los. En efecte, l'acció de l'Església no sols intenta recordar el deure cuidar la naturalesa, sinó que al mateix temps ha de protegir sobretot l'home.

Denúncia de riscos sanitaris

Calen accions comunitàries de denúncia de riscos sanitaris, foment d'estudis d'impacte sobre la salut, promoció d'actituds i polítiques saludables, aposta per col·locar sempre les persones al centre de l'economia, i una sensibilització i formació des de la família, l'escola i l'Església.

L'article

Adéu, Pere

Climent Forner, prev.

Avui us glossaré breument la figura d'un prevere amb qui m'unia una amistat més antiga i fructuosa, Mn. Pere Casas Font, de Vic (26-9-1933/27-2-2017). A més de capellà servidor de diverses parròquies amb moltes activitats pastorals, socials, formatives, i a més de canonge de la catedral, sobretot era i se sentia periodista.

Ens vam conèixer per allà els anys seixanta, quan ell fou destinat a la parròquia de Gaià (Bages) i jo era rector-arxiprest de Navàs. Justament ell vivia a Navàs, d'on la proximitat que de seguida el va fer amic meu, dels meus pares i de la Ramona, la meva majordona, menjant molts dies a casa com si fos un familiar o vicari més. Durant dos o tres anys entre setmana anava a Barcelona a estudiar periodisme, disciplina en la qual es doctorà. És tant veritat això que us dic, que una vegada que el Dr. Ramon Masnou, bisbe de Vic, anava de visita pastoral a Gaià, dinàrem tots junts a casa meva. Ara compteu!

Bé, el que ens va agermanar de debò durant una trentena llarga d'anys va ser aquest mateix FULL DIOCESÀ. Quan el dia 1 de juliol de 1973 els bisbats de Vic i de Solsona van decidir d'editar un full conjunt (d'una existència de vint-i-set anys el solsoní i molt més antiga el vigatà), llavors era director del primer Mn. Antoni Berengueras i jo vaig passar a ser-ne del segon rellevant Mn. Jordi Sala, sota el patrocini de Mons. Josep Bascuñana i amb l'ajut de Mn. Joan Camps; només que Mn. Berengueras moriria al cap de poc d'un atac fulminant de cor i el substituïria Mn. Casas, que ja col·laborava en el setmanari, juntament amb Mn. Xavier Coll, el company inseparable. El 27 de novembre de 1977 «la fulla de missa» de les dues diòcesis es fusionaria amb la de Tarragona sota els auspicis de l'arquebisbe Dr. Josep Pont i Gol i assumint-ne la codirecció el pare claretia Eduard Canals (a.c.s.). La triple aliança duraria nou o deu anys, fins que es va trencar: Tarragona anà per les seves i Vic-Solsona continuaren com al principi, i que sigui per molts anys.

Mn. Pere Casas, d'aquest nostre Full que, amb ell de codirector principal, assolí no sols tiratges importants sinó també èpoques glorioses, en fou un heroi i ensems una víctima. Sí, perquè alguns editorials com els de l'Onze de Setembre, Diada Nacional de Catalunya, valents i assenyats alhora per anònims que fossin, obtingueren una gran ressonància mediàtica medrilenya, però també algunes crítiques negatives contra els seus tres corresponables (en particular mossèn Pere).

Allò que em sap més greu del meu gran amic és que, un cop jubilat, no ens hagi deixat escrita la història del FULL DIOCESÀ tal com l'havíem instat a fer i ell mateix s'hi havia mig compromès.

Pere, des del cel ajuda'ns a estimar l'Església, Catalunya i el món.

El llibre

Cien años de luz

D. Chimeno - J.M. Navalpotro

Palabra, 348 pp.

Han transcorregut cent anys des que la Mare de Déu s'aparegués a tres nens a Fátima. En aquest temps (1917-2017) el món ha sofert grans convulsions: la Revolució Russa, dues guerres mundials, guerra civil a Espanya, la caiguda del comunisme, atacs a la vida... La Verge del Rosari de Fátima, que es va aparèixer sis vegades en 1917, sempre envoltada d'una gran llum, es va mostrar quan gran part d'aquests successos estaven germinant. I en aquests cent anys, la llum de la Mare de Déu de Fátima no ha deixat d'il·luminar ni el món ni l'Església.

Què va passar realment entre maig i octubre de 1917 a Fátima? Qui eren Llúcia, Jacinta i Francesc, els nens vidents? Quin és veritablement el missatge de la Verge? S'ha desvelat per complet el «secret» de Fátima?

Amor que esdevé fecund (1)

Xavier Novell, bisbe de Solsona

Encetem el comentari i la invitació a llegir el capítol V de l'Amoris Laetitia. Aquest tracta de la fecunditat de l'amor i de tot allò necessari per a l'engendrament i l'educació dels fills, així com d'alguns elements importants de la vida familiar. Adonem-nos, en aquesta primera glossa, de la bellesa de l'obertura a la vida i de l'acolliment dels fills (AL 165-177).

El Papa, bo i citant el seu predecessor, recorda que "l'amor sempre dona vida. Per això, l'amor conjugal 'no s'esgota dins de la parella [...]. Els cònjuges, alhora que es donen entre ells, donen més enllà de si mateixos la realitat del fill, reflex vivent del seu amor'" (AL 165). Tota parella, sigui quina sigui la circumstància de l'engendrament, s'adona que l'amor i els fills són realitats natural i intrínsecament unides. Els fills cercats, esperats i estimats, des de l'acte de la seva concepció, són una joia i una benedicció. Però també els que apareixen inesperadament arriben per a ser estimats.

El Papa, bo i afirmant la bellesa de les famílies nombroses, recorda que tenir fills és una aventura que demana uns pares madurs. Això no ha de fer pensar que la procreació ha d'arribar tard en la vida esponsal: quan els esposos s'estimen s'alegren que el seu amor generós i senzill culmini amb la sorpresa joiosa d'un fill. Ells aprenen a estimar els fills quan creixen en les entranyes de la mare. La natura dona nou mesos per fer aquest aprenentatge tan emocionant.

El Sant Pare afirma que "tot infant té dret a rebre l'amor d'una mare i d'un pare, ambdós necessaris per a la seva maduració íntegra i harmoniosa" (AL 172). En un temps com el nostre, cal desvelar que és molt difícil el creixement seré i equilibrat si manquen uns pares que exerceixen la seva funció educadora des de la identitat maternal femenina i paternal masculina. És saludable i clarificant llegir el nú-

mero 175 que conclou dient: "Hi ha rols i tasques flexibles, que s'adapten a les circumstàncies concretes de cada família, però la presència clara i ben definida de totes dues figures, femenina i masculina, crea l'àmbit més adient per a la maduració de l'infant". Jo em pregunto si el fenomen creixent de la confusió en l'orientació sexual de força nois adolescents no serà deguda a que "en la cultura occidental, la figura del pare estaria simbòlicament absent, desviada, esvaïda. Fins i tot la virilitat semblaria qüestionada"?

Recomano que tots els pares i mares, especialment aquells que espereu nous fills i/o n'esteu educant en la infantesa, llegiu amb atenció aquestes pàgines, les converseu i les useu per a millorar en la tasca més important de la vostra vida: ser pares.

